

Sygn. akt XII Gz 247/15

POSTANOWIENIE

Dnia 31 marca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Krakowie Wydział XII Gospodarczy-Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący – SSO Janusz Beim

SSO Agata Pierożyńska

SSO Beata Kozłowska - Sławęcka

po rozpoznaniu w dniu 31 marca 2015 r. w Krakowie na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa: W. P.

przeciwko: K. P.

o zapłatę

na skutek zażalenia powódki na zarządzenie Przewodniczącego w Sądzie Rejonowym w Nowym Sączu Wydział V Gospodarczy z dnia 27 listopada 2014 r. sygn. akt V GNc 1589/14

postanawia: oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Zarządzeniem z dnia 27 listopada 2014 r. Przewodniczący w Sądzie Rejonowym w Nowym Sączu zwrócił pozew wniesiony przez W. P. przeciwko K. P. o zapłatę kwoty 26.392,43 zł z odsetkami.

W uzasadnieniu tego zarządzenia wskazano, że powódka nie usunęła w terminie braku formalnego pozwu przez sprecyzowanie jego żądania w zakresie odsetek umownych. Zarządzeniem bowiem z dnia 28 lipca 2014 r. wezwano pełnomocnika powódki do wskazania wysokości stopy oprocentowania oraz okresu czasu, w którym odsetki są naliczane, w terminie tygodniowym pod rygorem zwrotu pozwu. Przedmiotowe zarządzenie doręczono pełnomocnikowi powódki w dniu 18 sierpnia 2014 r., tygodniowy termin upłynął bezskutecznie, natomiast w dniu 26 sierpnia 2014 r. powódka złożyła wniosek o przywrócenie terminu do uzupełnienia braków formalnych pozwu, a nadto podniosła, że brak wskazania wysokości odsetek nie stanowi braku formalnego. Przewodniczący wyjaśnił, że przywrócenia terminu nie stosuje się do uzupełnienia braków formalnych pozwu, ponieważ pozew może być wniesiony ponownie. Podkreślił także, że zgodnie z art. 187 § 1 k.p.c. pozew powinien zawierać dokładnie określone żądanie.

Powódka zaskarżyła zażaleniem przedmiotowe zarządzenie i wniosła o jego uchylenie i dalsze prowadzenie sprawy w oparciu o złożony pozew.

Podniosła, że wezwanie do uzupełnienia braków było bezpodstawne, ponieważ pozew spełniał wszystkie wymogi określone w art. 126 – 128 k.p.c. Zdaniem powódki nieprawidłowe określenie wysokości i terminu odsetek nie stanowi uchybienia formalnego, ale może co najwyżej prowadzić do oddalenia powództwa w tym zakresie, jeśli strona przeciwna podniesie stosowny zarzut. W szczególności nie uniemożliwia to nadania sprawie dalszego biegu, gdyż Sąd może odmówić wydania nakazu zapłaty i skierować sprawę do postępowania zwykłego. W dalszej części zażalenia podniosła powódka zarzuty przeciwko postanowieniu w przedmiocie oddalenia jej wniosku o przywrócenie terminu do uzupełnienia braków formalnych pozwu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie nie jest uzasadnione i nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 130 § 1 i 2 k.p.c. jeżeli pozew nie może otrzymać prawidłowego biegu wskutek niezachowania warunków formalnych lub jeżeli od pozwu nie uiszczono należnej opłaty, przewodniczący wzywa stronę do jego poprawienia, uzupełnienia lub opłacenia w terminie tygodniowym pod rygorem zwrotu pozwu. Po bezskutecznym upływie terminu przewodniczący zwraca pozew stronie.

Jak wynika z art. 187 § 1 pkt 1 k.p.c., obligatoryjnym elementem pozwu jest dokładne określenie żądania, a w sprawach o prawa majątkowe także oznaczenie wartości przedmiotu sporu, chyba że przedmiotem sprawy jest oznaczona kwota pieniężna. Wymóg dokładnego określenia żądania ma na celu ściśle i jednoznaczne określenie przedmiotu rozpoznania i zakresu udzielenia ochrony prawnej. Przez dokładne określenie żądania pozwu, powód określa treść oczekiwanego rozstrzygnięcia sporu i poza wyznaczeniem granic rozpatrywania sprawy przez sąd, stanowi jednocześnie punkt odniesienia dla oceny przez sąd stanowisk stron wobec treści powództwa. Zgodnie ze stanowiskiem judykatury, nakaz dokładnego określenia żądania wyłącza dopuszczalność kierowania do sądu pozwu, w którym nie oznaczono wysokości żądanej kwoty pieniężnej, jak i sformułowania żądania odsyłającego do kwoty wynikającej z rozrachunku, bądź ustalonej przez biegłego lub zasądzenia kwoty odpowiadającej równowartości rzeczy według cen rynkowych (np. wyrok SN z dnia 15 marca 1949 r., Wa 294/49, DPP 1950, nr 3, s. 61). Wskazuje się również, że „gdy żądanie pozwu obejmuje odsetki, jego ściśle określenie polega na podaniu wysokości odsetek oraz okresu czasu, za jaki mają być zasądzone. W spełnieniu tych wymagań sąd nie może wyręczyć powoda, ponieważ nie może żadnej ze stron pomagać, lecz musi w sposób całkowicie bezstronny rozpoznać żądanie strony. Nie może więc sąd uzupełnić luk w zredagowaniu żądania pozwu i następnie to żądanie rozpatrywać” (por. postanowienie Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 29 maja 1992, I ACz 196/92, OSA 1993, z. 4, poz. 27). Na gruncie niniejszej sprawy niezbędne było sprecyzowanie przez powódkę wysokości stopy oprocentowania, ponieważ podała powódka, że domaga się zasądzenia odsetek umownych, ale nie określiła ich wysokości, nie wskazała w treści pozwu choćby umowy, na podstawie której takie odsetki by jej przysługiwały ani nawet tylko postanowień umownych w przedmiocie wysokości odsetek. Pozew był zatem dotkniętym brakiem formalnym w postaci niedokładnego określenia żądania, a to uniemożliwiało nadanie mu dalszego biegu. Sprecyzowanie stopy oprocentowania było niezbędne dla ustalenia przedmiotu roszczenia i przedmiotowych granic rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy. Nie mógł wszak Sąd - wbrew stanowisku powódki - orzekać w sprawie, w której wysokość roszczenia (odsetkowego) nie była dookreślona w pozwie. Obowiązek dokładnego określenia żądania spoczywa na stronie powodowej, uzasadnione zatem było wezwanie pełnomocnika powódki do wskazania stopy oprocentowania.

W zakresie natomiast wskazania okresu, w stosunku do którego odsetki te są naliczane wezwanie nie znajdowało podstaw, ponieważ okresy zostały podane w odniesieniu do każdej z kwot. Niezależnie jednak od tego bez określenia stopy oprocentowania poszczególnych kwot żądanych od pozwanego nie sposób uznać, że żądanie pozwu zostało dokładnie określone.

Podsumowując, podniesione w zażaleniu zarzuty nie mogą skutkować wzruszeniem zaskarżonego zarządzenia.

Na marginesie wskazać trzeba, że zarzuty kwestionujące rozstrzygnięcie w przedmiocie przywrócenia terminu uchylają się od kontroli instancyjnej, ponieważ postanowienie oddalające wniosek o przywrócenie terminu nie jest samodzielnie zaskarżalne zażaleniem, ewentualnej kontroli instancyjnej podlega jedynie na wyraźny wniosek strony (art. 380 k.p.c.) zawarty w zażaleniu na orzeczenie podlegające zaskarżeniu zażaleniem w myśl art. 394 § 1 k.p.c., takiego zaś wniosku powódka w swoim zażaleniu nie zawarła.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji na zasadzie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c.

s.ref. SSR Ł. Świątkowski